

GÜNÜMÜZDE FEMİNİZMLER VE ÖRGÜTLENME ÜZERİNE

ANGELA DAVIS İLE SÖYLEŞİ

Söyleşi: Zeynep Kutluata, Öykü Tümer

Ocak 2015, İstanbul

Boğaziçi Üniversitesi Hrant Dink Anısına Konferans'ın bu yılki konuğu Angela Davis idi. Bu konferans vesilesi ile İstanbul'a gelen Angela Davis ile biz de feminizmler ve örgütlenme sorunları üzerine bir söyleşi yaptık. Feminizmin nasıl tanımlanabileceği, ABD özelinde feminizmin tarihi ve siyah feminizmin bu tarih içerisinde nasıl yer aldığı hakkında konuştuk. Ayrıca, günümüz toplumsal hareketleri içinde feminist hareketin nerede konumlandığı ve daha önceki dönemlerle kıyaslandığında bu konumlanışın analizinin nasıl yapılabileceği konusunda bir tartışma yürüttük. Bu tartışmanın Türkiye'de yürüttüğümüz tartışmalara da katkı sunacağını düşünüyoruz.

Feminist Yaklaşımlar: Kadın hareketiyle, feminist aktivizmle 1990'larda tanışan bizim kuşağımız kadınlar için siyah feminizm, feminist politikalarımızı şekillendirirken önemli bir referans noktasıydı. 1990'larda Türkiye'de Kürt hareketinin ve LGBTİQ hareketinin yükselmesiyle birlikte feminist hareket, kadınların farklı kimlikleri -ırk, etnisite, sınıf, din, cinsel yönelim... vs.- arasındaki ilişkiyi sorgulamaya başladı ve bir değişim geçirdi. Siyah feministlerin yürüttükleri aktivizm bu bağlamda bizler için hem ilham verici hem de aydınlatıcıydı. Yayınladıkları metinler kendi bakış açılarımızı daha eleştirel bir biçimde gözden geçirmemizi sağladı. Amerika'daki siyah feminist hareketlerin tarihini siz nasıl yorumluyorsunuz? Bu hareketlerin güncel tartışmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Angela Davis: Başlangıçta siyah feminizmi temsil eden entelektüellerin ya da aktivistlerin çoğu kendisini feminist olarak tanımlamıyordu. Siyah ve renkli kadınların müdahaleleriyle birlikte feminizm kavramının dönüşüm geçirmesi sonucunda, toplumsal cinsiyet kadar ırk, sınıf ve uluslararası konulara da duyarlı olan, dar bir feminizmin ötesinde bir feminizm hayal etmek

Telif ©2015 ISSN 1307-0932

Kültür ve Siyasette Feminist Yaklaşımlar

Sayı 25 (Şubat 2015)

mümkün oldu. 19. yüzyıl feminist hareketi, bir çok açıdan ırkçı bir hareketti. Bu konuya *Kadınlar, Irk ve Sınıf* kitabımda da değinmeye çalıştım. Amerika'da, kendilerini bu hareketin varisleri olarak gören feministler, tarihsel feminist hareketin ana figürlerinin çoğunluğunun ırkçı projeye ilişki içinde olduklarının farkında değildi. Bu durum farklı bağlamlarda açığa çıkarılabildiğinde siyah feministler kendilerini feminist olarak adlandırabildiler. Bence yaşanan durum gerçekten çok heyecan vericiydi. Amerika'da en azından feminizmin temel kavramları dönüştürülebildi.

Siyah feminizmi tarihsel bir olgu olarak değerlendiriyorum. Şu dönemde aktif olan çok sayıda siyah feminist örgüt olduğunu söyleyemem. Siyah feminizm tabii ki entelektüel ve politik olarak güçlü bir hareket ancak şu anda, bir dönem olduğu gibi taban hareketine evrilmiş durumda değil. Ben bu durumda bir sorun olduğunu düşünüyorum. Belki de içinde bulunduğumuz dönem belirli bir aktivizm türünü ön plana çıkarmamız gereken bir dönem değildir. Belki de feminizmin işi daha geniş bir alandaki hareketlerin içine işlemek, bu hareketleri dönüştürmektir. Bugün feminizmin en önemli işlevinin bu olduğunu düşünüyorum: Feminizm, her ne kadar bu çok önemli olsa da, kapalı feminist çevreler içinde olmak durumunda değil. Feminizmi diğer alanları, akademi içindeki, muhalif hareketler içindeki bölgeleri dönüştürürken görüyorum. Örneğin on beş senedir hapisanelerin ortadan kaldırılması için mücadele eden bir hareket içinde yer alıyorum ve bence feminizmin etkisi bu hareketi çok çeşitli biçimlerde şekillendirdi. Feminizm, kişisel olanla politik olan, kurumsal olanla mahrem olan, kamusal olanla özel olan arasındaki ilişkiyi kabul etmemizi garanti altına alır. Bence daha fazla sayıda erkek, feminizmin etkisini kabullenmeli. Son birkaç yıldır söylediğim gibi, feminizmin metodolojik olarak yapabilecekleri var. Akademik alanda araştırma bağlamında metodolojiden bahsedebiliriz, aktivizm alanında da örgütlenme bağlamında metodolojiden bahsedebiliriz. Dolayısıyla, değişimi görmek önemli, hiçbir şey olduğu gibi kalmıyor. Nostaljik bir biçimde belirli düşünüş biçimlerine, örgütlenme biçimlerine dayanmak istersek, bunun adı muhafazakarlar femin

Bu kapalı/özel feminist çevrelerle daha geniş politik bağlamlar sizce nasıl bir araya gelebilir?

Kadınlar saldırı altındalar, bu nedenle de çoğunlukla kadınlar şiddetin hedefinde. Bir kısmımızın polis şiddetine karşı geliştirmeye çalıştığı yaklaşımlardan biri (tüm dünyaca bilinen Ferguson vakasını¹, Eric Garner vakasını² ve tüm diğer vakaları düşünün), polis şiddetini düşündüğümüzde ve polis şiddetine karşı direndiğimizde, bu durumun ima ettiklerini de araştırmamız gerektiğine işaret etmek. Devlet şiddetiyle mahrem şiddet arasında bir ilişki vardır. Dolayısıyla biz insanları, kadınları hedef almayan şiddet üzerine düşünürken de kadınlara

yönelen şiddet ve saldırılar hakkında düşünmeye teşvik ediyoruz. Kadınları savunmanın, kadınların kadınları savunmasının ne kadar önemli olduğunun kabul edilmesi bizi sorumluluktan kurtarmaz, kendisini kadın olarak tanımlamayanların da farkındalığının artması gerekiyor. Bu kritik bir konu. Örneğin Marissa Alexander vakası³ bu bağlantı hakkında konuşmak için çok uygun vakaydı, biz de bu çerçevede gündeme getirdik.

Bize bu vakayı hatırlatabilir misiniz?

Marissa Alexander, silahla havaya ateş ederek kendisini tacizci eski kocasına karşı koruduğu için mahkûm edilen siyah bir kadın. Olay sonucunda hiç kimse yara almadı. Şans eseri bu olay Trayvon Martin⁴ vakasından hemen sonra gerçekleşmişti. Trayvon Martin'i öldüren kişi David Zimmerman'dı. Zimmerman, Trayvon Martin'i vurmuş olduğu gerçeğini haklılaştırırken Meşru Müdafa Yasası'na dayanıyordu. Marissa Alexander da kendisini savunmak için aynı yasal yetkiyi kullanmaya çalıştı. Kendisini, tacizci kocasına karşı koruma hakkına işaret ediyordu. Bu iki vakanın peş peşe gerçekleşmesi tamamen şans eseri idi. Burada, daha geniş olan mesele insanlara şiddetin asla bir boşlukta gerçekleşmediğini hatırlatmak. Aile içi şiddet, mahrem şiddet ya da cinsel şiddet büyük oranda devlet şiddetiyle bağlantılı. Sanırım, birçok insan, kişilerin şiddet hakkında düşünme biçimlerinin değiştirilmesine dönük ihtiyacın farkında.

Dolayısıyla cinsiyetçiliğe, cinsiyetçi dünyanın ve cinsiyetçi devlet kontrolünün analizini yapmaya dönük bir perspektiften bahsediyorsunuz. Böyle bir perspektiften hareket edersek, iktidarın kadınları nasıl etkilediğinin ötesine geçerek, iktidarın kendisinin kadınları, erkekleri, LGBTİQ bireyleri ve farklı kimliklere sahip bireyleri kontrol etmek üzere nasıl cinsiyetçi bir şekilde örgütlendiğini açığa çıkartabiliriz.

Evet. Dünya genelinde insanlar, kadınlara odaklanmanın bizi ana meseleden, yani erkeklerden uzaklaştırdığını, çünkü erkeklerin çoğunluğu oluşturduğunu düşünüyor. Ancak, kadınların öznel durumlarına baktığınızda, bütüne dair farklı biçimlerdeki kavrayışları keşfedersiniz. Bu şekilde kadınların koşullarını, deneyimlerini anlamanın ötesine geçerek dünyanın analiz edilmesine ilişkin fikir edinebilirsiniz. Endüstriyel hapisane kompleksi gibi bir kurumu düşünün. Hapishanedeki kadınların sayısı erkeklere oranla daha az. Trans mahkûmlar daha da küçük bir oran oluşturuyor. Ama trans kadınlar, renkli trans kadınlar nüfusun en çok kriminalleştirilmiş kesimini oluşturuyor. Renkli trans kadınların hapishane deneyimlerine baktığınızda, diğer mahkûmlar için de toplumsal cinsiyet politikalarının ne dereceye kadar geçerli olduğunu

görüyorsunuz. Söylemek istediğim şu: Kadınlara, LGBTİQ bireylere dair konularla yetinen küçük çaplı bir söylemle yetinemeyiz.

Siz suç ve ceza sistemini de cinsiyetlendirilmiş bir sistem olarak analiz ediyorsunuz. Bu konuyu biraz açabilir misiniz? Evet, kadınların deneyimlerinin ötesine geçmek istiyoruz. Sistemi hem cinsiyetlendirilmiş hem de cinsiyetçi bir sistem olarak değerlendiriyoruz. Peki analiz ederken araçlarımız ve yöntemlerimiz neler olmalı?

ABD'deki hapishane sisteminin tarihine bakarsanız, kadınların farklı, belirli biçimlerdeki cezalara maruz kaldıklarını görürsünüz. Erkekler de öyle. Cinsiyetlendirilmiş cezalandırma biçimlerinden bahsediyoruz. İlginç olan şu ki hapsetmenin ortaya çıkışında asıl fikir vatandaşları rehabilite etmektir. Hapishane demokratik bir kurumdur. Demokrasinin diğer yüzünü temsil etmesi anlamında demokratiktir. Şöyle ki, cezalandırma temel olarak haklardan ve özgürlüklerden mahrum bırakılmayı içerir. Tabii ki, haklardan ve özgürlüklerden mahrum bırakılmak için, kişinin bu hak ve özgürlüklere sahip olduğunu varsayması gerekir ki bu da ancak demokratik olduğu söylenen bir toplum içinde geçerli olabilir. Ama kadınlar uzun bir süre bu hak ve özgürlüklere sahip olamadılar. Dolayısıyla cezalandırma, kadınlar için daha iyi eşler ve anneler olarak kendilerinin yeniden üretimi, erkekler için de daha iyi vatandaşlar olarak kendilerinin yeniden üretimini içeriyordu. Tabii ki bu asla gerçekleşmedi. Rehabilitasyon projesi hiçbir zaman gerçekleşmedi. Bu şu anlama geliyordu: Bu ıslah evleri, kadınların hapisanesine ıslah evi deniyordu, ev işçileri üretiyordu. İdeolojik çerçeveye göre daha iyi eş ve anne olmayı öğrenmeleri gerekiyordu, ama aslında bu kadınlar işçi sınıfı kadınlarıydı. Bu bakış açısı, çok net bir şekilde toplumsal cinsiyet sisteminin tarihsel olarak algılanma biçimine işaret eder. Erkek hapisanelerinin ve kadın hapisanelerinin olması, kurumun kendisinin cinsiyetlendirme aygıtı olduğunun göstergesidir. Dolayısıyla bu gerçeklik, toplumsal cinsiyeti ikiliklere dayalı bir kavram olmaya zorlar, toplumsal cinsiyetin eril ya da dişil olduğu kavramını güçlendirir. Bu nedenle trans mahkûmların hakları konusunda çalışmak çok önemlidir. Böylece trans mahkûmları yalnızca baskının hedefindeki nesnelere olarak görmeyiz, işlemekte olan aygıtın kendisinin ne yaptığını ve ikiliklere dayalı toplumsal cinsiyet kavramını nasıl güçlendirdiğini görmeye başlarız. Son dönemde eski trans mahkûmların kurduğu bir örgütle çalışma yürütüyorum, adı Trans, Interseks Bireyler için Adalet Projesi⁵ (*Trans Gender Intersex Justice Funding Project*). Bu yapıda çalışanlar -kadın yerine konmayan- trans kadınlar, çoğunlukla renkli kadınlar.

ABD'deki hapishanelerde LGBTİQ bireyler için özel uygulamalar var mı?

Duruma göre değişiyor. Kaliforniya'da bir tıp merkezi var. Trans mahkûmlar "tıbbın nesnesi" hâline getiriliyor ve özel tıp merkezine yerleştiriliyorlar. Kişinin cinsiyetini belirleyen, genellikle üreme organları. Eğer kadın üreme organına sahipseniz kadın, erkek üreme organına sahipseniz erkek hapishanesine gidiyorsunuz. Ve tabii ki erkek hapishanelerindeki şiddetin seviyesi nedeniyle erkek hapishanesine giden trans kadınlar, erkeklerin her tür şiddetine maruz kalıyorlar. Bu durum bizi erkek hapishanelerindeki şiddete ve cinsel şiddete ilişkin sorularla baş başa bırakıyor. Hukuk alanında akademisyen olan Angela Harris'in yazdığı "Hetero-ataerki Öldürür" isimli çok ilginç bir makale var. Makalesinde erkek hapishanelerini, bu hapishanelerdeki cinsel şiddeti ve nihai olarak kurumun cinsel şiddetten nasıl faydalandığını anlatıyor.

Biz aynı zamanda sizin feminizm tanımınız hakkında da konuşmak istiyoruz. Çeşitli feminist politikaları tanımlamak için kullanılan çeşitli kategoriler var. Beyaz orta sınıf feminizm, siyah feminizm, Üçüncü Dünya feminizmi, sosyalist feminizm... Feminizmin bu kategorileri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bence çoğul feminizmlerin olması olumlu bir durum. Bizim çoğul feminizmler fikrine tutunmamız gerekiyor. Çünkü evrenselleştirmeye çalıştığımız sürece ciddi problemlerle karşılaşıyoruz. Evrenselleştirme sürecinin tamamı her zaman dışlama içerir. Eğer evrenselleştirme itkisinde ısrar edersek feminizmin kendisiyle direndiğimiz şeyin tam içine düşeriz. Feminizm bizim kendimizi huzursuz hissetmemize ve ama bu huzursuzluk sonucunda felç olmamamıza olanak sağlar. Daha da ötesi feminizm bizim hayatın dağınıklığını kabullenmemize izin verir.

Biz de dergimize isim ararken tam bu noktayı tartışmıştık. Feminizme farklı/çeşitli yaklaşımlar olduğunu ve olması gerektiğini vurgulayabilmek için Feminist Yaklaşım yerine özellikle Feminist Yaklaşımlar demeyi tercih ettik. Hayat bizim teorilerimizle açıklayabileceğimizden çok daha karmaşık. Bu nedenle farklı perspektiflere ve konulara ihtiyacımız var.

Bu iyi. Kesinlikle mesafeli durmak istediğim feminizmler olduğunu biliyorum. Örneğin cam tavanı aşmaya çalışan feminizm. Kadınların nerede olmak istiyorlarsa orada olmaları gerektiğine inanmadığımdan değil ama, halihazırda hiyerarşinin tepesinde olan kadınları iktidar pozisyonlarıyla daha da özdeş kılmaya odaklanmak kadınların çoğunluğu için nasıl bir fark

yaratacak? Şirketleri şimdiye kadar hiç olmadığı kadar çok sayıda kadın yönetiyor. Büyük şirketlerin birçoğu kadınlar tarafından yönetiliyor. Bu nasıl bir fark yarattı? Her şey önceden olduğu gibi işliyor. Bunun bizim işaret ettiğimiz feminizm olmadığını söylemek gerekiyor. Çünkü bu kadınların çoğu kendilerine feminist diyor. Laura Bush bile, Afganistan'daki, Irak'taki savaş desteklerken kadınları savaş aracılığıyla kurtarmayı emretti. Bu kadınlar kendilerine feminist diyebilirler ama bu bizim özdeşleşmek isteyeceğimiz bir feminizm biçimi değil.

Bu nedenle, sistem karşıtı olma özelliklerini kaybeden feminizmlerle aralarına mesafe koymak için kadın hareketi içinde yer alan ama kendilerine feminist demeyen gruplar ve kadınlar var.

Ben de ilk kitabım “Kadınlar, Irk ve Sınıf”ı yazdığım dönemde kendimi feminist olarak adlandırmıyordum. Feminizm beyaz, üst-orta sınıf hareketiydi ve talepleri de çoğunlukla kişiselleştirilmiş temalar etrafında şekilleniyordu. O nedenle “özel olan politiktir” sloganının o dönem, şimdi olduğundan çok daha farklı bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Daha dar bir anlamı vardı: “Bedenime yapılan her şey politiktir, dolayısıyla daha geniş politik bir çerçeveye dahil olmak zorunda değilim.” Bunu eleştiremem, çünkü bu, aile içi şiddet, cinsel taciz gibi konularda daha önce olmayan bir bilincin oluştuğu bir sürecin parçasıydı. Dolayısıyla erken dönemdeki kadınların kurtuluşu hareketini eleştiremem, çok önemli bir işi başardı. Ama şunu da hatırlıyorum: Kadın çalışması mı yoksa ırkçılık karşıtı bir çalışma mı yürüteceğine karar vermek gerekiyordu. Kadın mısın? Yoksa siyah mısın? Buna karar vermek zorundaydın. 1970'lerden bahsediyorum. Kitabımı 1981'de yayımladım. Bu tarihten sonra feminizmin daha farklı bir potansiyeli olduğunu gördüm. Daha önce dediğim gibi, cam tavan feministleriyle kendimi özdeşleştirmiyorum. Kadın hakları etrafında belirli temalar şekillendirirken, hangi temaların en geniş sayıda kadını etkileyeceğinin gözetilmesine, ırksal ve ekonomik hiyerarşide en alttaki kadınların koşullarının dikkate alınmasına, yani tüm yapının sorgulanmasına ihtiyaç duyuyorum. En tepedeki kadınlara, daha da yukarı tırmanabilsinler diye, odaklanırsam, bu kadınlar daha da yukarı tırmanabilirler ve diğer herkesi geride bırakırlar. Ama en alttakiler yukarı tırmanırsa, kaçınılmaz olarak herkesi yukarı doğru iterler. Dolayısıyla, en alttaki kadınların ilerlemesinden en tepedeki kadınlar da fayda sağlayacaktır. Daha erken dönemde böyle bir feminizm hayal ettim sanırım.

Siyah feminist hareketler de benzer bir yol mu izledi?

On dokuzuncu yüzyılın son döneminde ve yirminci yüzyılın ilk döneminde var olan siyah feminist hareket Siyah Kadınlar Kulübü Hareketi (*Black Women's Club Movement*) olarak

adlandırılıyordu. Sloganları “tırmandıkça çekmek” idi. Orta sınıf, okuma yazma bilen, kolej eğitimi almış kadınlardı. Yukarı doğru çıkıp diğerlerini geride bırakmak istemiyorlardı, tırmandıkça diğerlerini de çekmek istiyorlardı.

Günümüze dönecek olursak... Yalnızca feminizmin değil, diğer muhalif hareketlerin de sorunlarından biri örgütlülüğün ciddi bir biçimde azalması. Daha çok anlık ve tepkisel hareketlere sahibiz. Siz günümüzdeki toplumsal hareketleri, özel olarak feminist hareketleri nasıl değerlendiriyorsunuz?Bence örgütlenme çok önemli. Tarihsel olarak kadınlar toplumsal hareketlerin örgütleyicileri oldular ama örgütlenme işi hiç de itibar sağlayan bir iş değildir. Montgomery otobüs boykotundan Rosa Parks'ı biliyorsunuzdur. Rosa Parks yorulduğu için yerinden kalkıp otobüsün arkasına geçmeyi reddetmiş gibi sunuldu. Yorgun bir kadındı. İnsanlar yorgun, yaşlı bir kadın olduğunu söylediler. Kendisi, o dönemde yaşlı bile değildi, kesinlikle yorgun olmadığını söyledi. Eğer yorgunduysa, ırkçılıktan yorgun düşmüştü. Söylemeye çalıştığım şu: Rosa Parks eğitilmiş bir örgütleyici idi. Örgütleyiciler için çok önemli olan bir okulda uzun bir vakit geçirmişti. Okulun adı Highland School, Tennessee'de yer alıyor. Renkli Halkın İlerlemesi için Ulusal Dernek'te (*NAACP [National Association for the Advancement of Colored People]*) örgütleyiciydi. Bu, kimsenin görmediği bir iştir, ama hareketlerin temelini oluşturur. Bu iş yapılmazsa hareket ortadan kalkar. Ve tarihsel olarak bu işi yapanlar kadınlar olmuştur. Ben genellikle örgütlenmenin, hareketlerin “ev işi” olduğunu söylerim. Sadece yapılmadığında fark edilir. Doğru dürüst yapıldığında fark edilmez. Eğer örgütleyici işini yapmazsa kimse toplantıya gelmez. Bulaşıklar masada kalırsa, çamaşır yıkanmazsa, o zaman fark edersiniz. Dolayısıyla örgütlenme bir yetenektir, sanattır. Bunun kuşaktan kuşağa aktarılabilen bir şey olduğunu düşünüyorum. Tabii ki biçim değiştiriyor. Bugünün sosyal medyasıyla birlikte, örgütlenme yarım yüzyıl öncekinden çok daha farklı bir anlam taşıyor. Maalesef bugün birçok insan hareketlenmeleri ya da gösterileri hareketlerle karıştırıyor. Aslında gösterilerin, hareketlerin var olduklarının göstergesi olması gerekir. Gösteriler, protestolar herkesin ortaya çıkma ihtiyacı duyduğu anlar olmalı. Çünkü bazen herkesin aynı zamanda, aynı yerde boy göstermesi gerekir ve bu, hareketin gücünü açığa çıkartır, hareketin orada olduğunu söyler. Diğer zamanlarda hareket, inşa sürecindedir, örgütlenme hâlinededir ve inşa süreci gösteriler aracılığıyla görünür olur. Sanırım, hareketin temsiline karşı, insanların duygusal olarak da birbirine bağlı hissedeceği topluluklar kurmasına karşı olduğumuzdan daha duyarlıyız. Hareketler inşa etmek, insanların birbirini tanımasalar bile birbirine bağlı olduğunu hissetmelerine olanak sağlayan güçlü topluluklar ve bağlar inşa etmekle ilgilidir. Ve bu çok ve zorlu bir çalışmayı gerektirir. Bu aynı zamanda hayal gücü, sanat ve tutarlılık gerektirir. Bu anlamda insanların örgütlenmeyi aynı işi sürekli olarak yaptığınız ev

işleri gibi değerlendirmemelerini istiyorum. Örgütleyicilere karşı daha duyarlı olmalı ve haklarını teslim etmeliyiz. Geçirdiği felç nedeniyle konuşma yeteneğini kaybeden yakın bir arkadaşım var. Ben hapishanedeyken özgürlüğüme kavuşmam için yapılan kampanyayı o örgütlemişti ve koordine etmişti. Gerçekten muhteşem bir kadın! Geri planda çalıştığı için birçok kişi onu bilmez. Her zaman insanları nasıl bir araya getireceğini bilirdi. Birleşik Devletler’de her tür insanı bir araya getirebilecek bir hareket örgütlenme yeteneği vardı: işçi sendikalarından kiliselerdeki kadınlara, radikal komünistlere kadar her tür insan... Onun ısrarcı olduğu bir kampanyadan sıklıkla bahsederim: Ben kampanyaya karşı çıkmıştım ama sonradan bu kampanyanın benim davam için bir dönüm noktası olduğu açığa çıktı. Bu, benim kefaletle serbest bırakılmam için yapılmış bir kampanyaydı. Benim karşı çıkma nedenim şuydu: “Cezası ölüm olan üç suçtan dolayı hapisteyim. Kefaletle serbest bırakılma koşullarına sahip değilim. Hiçbir koşulda kefaletle bırakılmam mümkün değil. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için neden bu kadar zaman ve enerji harcayalım?” Ama kolektifin kararına uydum ve onlar da kampanyayı düzenlediler. Sonrasında ise, bunun muhteşem bir adım olduğu açığa çıktı. Çünkü kampanyanın örgütleyicisi olan arkadaşım, çok radikal ve komünist olduğum, cinayet, kaçırma ve komplo suçlarıyla yargılandığım için benimle özdeşleşmek istemeyecek insanlar olabileceğini ama bu kişilerin kefalet hakkımı savunabileceklerini fark etmişti. Dolayısıyla dünyanın her yerinden, çok fazla sayıda insan kefalet hakkım için toplanan dilekçeleri imzaladı. Ve sonrasında asla öngörülemeyecek bir olay gerçekleşti: Kaliforniya Eyaleti geçici olarak ölüm cezasını kaldırdı, dolayısıyla birkaç günlüğüne koşullarım kefaletle serbest bırakılmak için uygun hâle geldi. Bu hareket sayesinde dışarı çıkabilen tek kişi ben oldum. Mahkeme derhal ölüm cezasıyla yargılanan herkesin kefaletle tahliye olabileceği yönünde karar aldı. O dönemde hemen para gönderemiyordunuz, para bugün olduğu gibi sınırları hızlıca aşamıyordu. Ama şöyle bir şey oldu: Kaliforniya’nın en ırkçı bölgesinde yaşayan beyaz bir çiftçi, avukatımla ilişkiye geçti ve kefaletim için çiftliğini ortaya koyabileceğini söyledi. Bahsettiğim hareket kendisine ulaştı ve ben bu şekilde dışarı çıkabildim. Ve *Ku Klux Klan*⁶ bu çiftçinin çiftliğine saldırdı, hayvanlarının bir kısmını öldürdü; benim komitemde çalışan kişiler gidip onun çiftliğini savunmak durumunda kaldılar. Bunu, gerçek bir örgütleyicinin algılama, kavrama kapasitesini örnekleyebilmek için aktardım.

Bize vakit ayırdığınız için, bu güzel sohbet için çok teşekkür ederiz.

Ben de çok zevk aldım, teşekkürler.

¹ Ağustos 2014'te ABD'de, Ferguson'da (Missouri) siyah bir erkek olan 18 yaşındaki Michael Brown polis tarafından vurularak öldürdü. Bu olayın ardından ülkede yoğun ve uzun süreli protestolar başladı.

² Temmuz 2014'te ABD'de, Staten Island'da (New York City) siyah bir erkek olan Eric Garner, polisin, boğazını sıkarak uzun süre nefessiz bırakması sonucu hayatını kaybetti. Olay ABD'de geniş çaplı protestolara yol açtı.

³ Mayıs 2012'de Marissa Alexander kocasına silahlı saldırıda bulunduğu için 20 yıllık hapis cezasına mahkûm edildi.

⁴ Şubat 2012'de on yedi yaşında Afro-Amerikan bir genç olan Trayvon Martin, yirmi sekiz yaşındaki Hispanik David Zimmerman tarafından vuruldu. Zimmerman savunmasında nefsi müdafada bulunduğunu söyledi ve Alanını Savun yasasından dolayı polis tutuklama yapmaktan men edildi.

⁵ Bu proje, yaşamlarını sürdürebilmek ve özgürlük için mücadele etmek üzere (hapishanenin içinde ya da dışında bulunan) bir grup trans bireyin bir araya gelmesiyle hayata geçmiştir. Üyeler alt sınıf renkli kadınlardan oluşmaktadır. Kendileri ve hapishanelerdeki yakınları için destek mekanizmaları oluşturmaya çalışmaktalar. Ayrıca devlet ve polis şiddetine karşı çalışmalar yürütmekteler. Grupla ilgili detaylı bilgiye şu siteden ulaşılabilir: <http://www.tgijp.org/>

⁶ ABD'de 19. yüzyılın ortalarında kurulan, özellikle siyah nüfusu hedef alan ırkçı örgütlenmeler.